

KUINKA TULI SYTYTETÄÄN

BCC:

SAATTEEKSI

Elämme tilanteessa, jossa olisi tehtävä *jotain*, mutta jossa on kenties vaikeampi kuin koskaan tehdä *mitään*. Tunne on samaan aikaan levoton ja lamauttava.

Olemme osaltamme vastanneet tähän risti-riitaan kääntymällä niiden puoleen, jotka ovat jo lähellä meitä. Vuokrasimme tilan Helsingissä lähes työksemme hitaasti ja materiaalisesti kenties kaikin tärkeintä kysymystä, kysymystä yhteisestä. Jos politiikka ei ole vain vaatimusten esittämistä vaan laajemmin kamppailua itse elämästä, minkään ei pitäisi estää meitä aloittamasta poliittista, jaettua elämää tässä ja nyt.

Omaan prosessiimme on vaikuttanut Atlantassa kirjoitettu manifesti *How To Start A Fire*, jonka suomennosta pidät todennäköisesti juuri nyt käsissäsi. Kun luimme kirjoituksen ensimmäistä kertaa keväällä 2015, olimme tienhaarassa. Osa nykyisestä ryhmästämme oli jo kasassa ja tiesimme, että halusimme antaa ystävyydelle ja toveruudelle tilallisen ulottuvuuden. Seuraavaa askelta oli kuitenkin vaikea ottaa. Vallata vai vuokrata? Avoimesti vai suljetusti? Palasimme uudestaan ja uudestaan taktisiin kysymyksiin ilman selkeää ohjaavaa periaatetta keskustelulle. Tuossa hetkessä kirjoitus tarjosi meille käsitteellisiä työkaluja, joiden avulla hahmottaa tiemme seuraavat askeleet.

»Ajattele omaa elämääsi, omia ystäviäsi, omia taipumuksiasi — ja mieti tarkasti *erilaisen elämisen mahdollisuuksia*«, tekstissä kehoitetaan.

Manifestin lähtökohta on kauniissa yksinkertaisuudessaan helppo ohittaa ilman sen suurempia ajatuksia. Me kehotamme kuitenkin pysähtymään sen äärelle. Olemme roikkuneet vuosia erilaisissa poliittisissa liikkeissä ja silti moni meistä kokee, että olemme aivan liian harvoin osanneet muotoilla näin suoran ja tehokkaan neuvon. Mistä tahansa paikasta ja tilanteesta käsin on mahdollista kehittää sellaisia yhteisiä elämänmuotoja, jotka luovat oman jatkuvuutensa edellytykset.

Mutta onko ajatuksessa mitään uutta? Kyllä ja ei. *How To Start A Fire* tarjoaa harvinaisen lyhyesti ja ytimekkäästi joukon käsitteitä ja kysymyksiä, jotka ovat paitsi teoreettisia myös hyvin käytännöllisiä. Yhteisen *elämänmuodon* kehittämisessä ei ole kyse täydellisen ja ideologisesti puhtaan identiteetin rakentamisesta — oman moraalisen horisontin ylittämisestä — vaan jatkuvasta ja itseään korjaavasta yhteisestä toiminnasta, *etiikasta*, joka *kasvattaa toiminnan mahdollisuuksia*. Otollista tilannetta, jossa olemme saavuttaneet teoreettisesti virheettömän aseman aktivisteina, ei koskaan tule — ja hyvä niin. Yhteinen etiikka lähtee aina tavastamme olla maailmassa, ei alistumisesta *skenen* tai *aktivismin* määräämälle moraalille, joka muodostuu aina käskyksi ja vaatimukseksi, uudeksi tavaksi kokea itsensä riittämättömäksi.

Kysymys siitä *miten* olemme maailmassa, yhdessä, on ajankohtainen ympäröivästä poliittisesta tilanteesta riippumatta. Sen pitäisi olla perusta, jonka pohjalta kaikki muu toiminta kytetään tarpeeseemme voida ja elää hyvin, tulla toimeen, olla onnellisia — ennen kaikkea nyt, kun poliittinen aavikko leviää ympärillämme. Siksi aloitamme siitä, mikä kasvattaa yhteistä voimaamme välittömästi, tähystäen myös koko ajan seuraavia askelmerkkejä; uutta tilaa kasvaa ja uusia ystäviä, joiden kanssa toimia.

Sillä ystäviä lymyilee odottamattomissa paikoissa.

Manifestia ei ole varsinaisesti julkaistu alkuperäiskielellä ainakin osittain siksi, että kirjoittajat katsovat sen aina liittyvän toimintaan, josta se on syntynyt. Teksti voi silti toimia lähtökohtana keskustelulle myös kaukana alkuperäisestä yhteydestään — keskustelulle, joka tuo ystäviä yhteen niin läheltä kuin kaukaa.

How To Start A Fire olisi joidenkin sana- ja tyylivalintojen osalta helppo lokeroida osaksi tiettyä poliittista filosofiaa, mutta sen välitön ja konstailematon suhtautuminen yhteisen elämänmuodon rakentamiseen myös ylittää tällaiset kytkökset. Myöskään käännöksen tarkoitus ei ole kertoa muille, mitä pitää tai ei pidä tehdä, vaan tarjota lukijoille mahdollisuus siihen samaan iloon ja energiaan, mitä olemme itse tekstistä saaneet.

Haluamme avata ovia, emme sulkea niitä. Emme yhdy kirjoituksen kaikkiin näkemyksiin, sen maalamiin vääjäämättömyyksiin (>lopun ajat ovat

jo täällä«) tai hurjaan optimismiin («kansannousujen aika on koittanut«), mutta meitä puhuttelee sen perustavanlaatuinen imperatiivi löytää kosketus omiin voimiimme ja siihen, mikä vahvistaa niitä. »Jotkut tapahtumat tekevät meistä enemmän kuin mitä olemme, kun taas toiset heikentävät meitä,« manifestissa esitetään. Oma kokeilumme luoda erilaista elämää kasvaa tämän periaatteen johdattelemana.

/lymyssä

KUINKA TULI SYTYTETÄÄN

KUTSU

Meidän on löydettävä jokaisesta hetkestä yhteys omiin voimiimme ja mahdollisuuksiimme. Meidän on voitettava se, mikä pitää meidät erossa niistä.

Suoraan asiaan: Sivilisaatiomme on romahtamassa. Romahdus on tiedostettu monella tasolla: filosofit, tutkijat, poliitikot, sotilasstrategit, ekonomit, jopa NASA ovat alkaneet varoitella ekologisesta katastrofista, teknologisesta singulariteetista ja ylipäättään tuntemamme elämänmuodon romahduksesta. Uutisankkurit panikoivat kuin takavuosien survivalistit: Arktis sulaa, japanilaiset teinit ovat lakanneet harrastamasta seksiä, yksityisyrittäjä haluaa rakentaa siirtokunnan Marsiin, huppupäiset mielenosoittajat ryöstelevät Euroopassa ja ihmiset saattavat kuolla sukupuuttoon vuosisadan loppuun mennessä.

Kaiken hulluuden keskellä jotkut yrittävät pelastaa ihmiskunnan hajottamalla kaiken julkisen elämän jatkuvaan *sodankäyntiin*.

Kaupunkisuunnittelijat lyöttäytyvät yhteen sotilas-asiantuntijoiden kanssa estääkseen tai hallitakseen pienimpiäkin häiriöitä. Kaupunkinörtit ja vihreät kapitalistit haluavat säilyttää nykyisen riiston ilman parkkipaikkoja ja fossiilisia polttoaineita. Kyberneetikot eivät enää pysty peittelemään imperialistisia fanta-

sioitaan: »*Kuvittele, jos voisimme tallentaa rikollisten mielet tietokoneelle ikuisen vankeuden simuloimiseksi! Mieti siitä koituvia säästöjä!*« Kaikkea kannattelevat tavalliset kansalaiset, jotka vain haluavat olla rauhassa, jotka suojelevat nykyistä sivilisaatiota ja sen vääriä ajatuksia aivan samoin kuin talonpojat aikanaan tais-
telivat Ludvig XVI:n, tsaari Nikolaksen ja miljoonan muun kuolevan hallinnon puolesta.

Tästä huolimatta sortuvien rakennelmien keskeltä on syntynyt myös maailmanlaajuinen kamppailu. Tunisia, Egypti, Espanja, Kreikka, Italia, Yhdysvallat, Libya, Syyria, Ranska, Chile, Japani, Kanada, Brasilia, Turkki, Bosnia, Taiwan, Ukraina ja niin edespäin. Kaikkialla maailmassa ihmiset ovat päättäneet taistella erilaisen olemisen tavan, elämisen arvoisen elämän puolesta. Samat menetelmät putkahtavat esiin ympäri maailmaa ja jalostuvat paikallisiin oloihin sopiviksi: aukoiden ja talojen valtaukset, palavat barrikadit, ruoan ja vaatteiden yhteisöllinen haltuunotto, naamioidut mielenosoitukset, Molotovin koktailit, katu-
klinikat, hakkerointi ja tietovuodot, moottoriteiden tukkiminen ja lakot. Vuonna 2008 todistimme ihmetellen, kun Kreikka paloi. Nyt vastaavat näkymät ovat hämmästyttävän arkipäiväisiä. Emme usko tilanteen muuttuvan lähiaikoina.

Yksi puoli siis yrittää säilyttää sivilisaation läpi sen romahdusta ennakoivien kriisien, toinen taas järjestäytyy täysin erilaisen tulevaisuuden puolesta. Nämä kaksi ovat asettautuneet romahtavan järjestelmän eri puolille muodostaen globaalin sisälissodan vastakkaiset voimat. Tätä konfliktia ei voi

pelkistää keskusteluksi hallituksen muodostajasta tai muodosta. Konflikti on syvemmällä kuin taloudessa tai sosiaalisessa epäoikeudenmukaisuudessa. Tässä konfliktissa on kyse inhimillisen ja ei-inhimillisen elämän tulevaisuudesta ja siitä, mitä elämä tarkoittaa aikana, jolloin kaikki sosiaalinen kanssakäyminen tuottaa tietojärjestelmiin tallennettavissa olevaa informaatiota. Olemme siirtyneet uuteen geologiseen aikakauteen, jonka muodostumista luonnehtii fantastinen tragedia. Meidän täytyy käsitellä aikamme todellisia kysymyksiä: mitä tarkoittaa olla ihminen 2000-luvulla? Miten elätämme itsemme autiomaassa, ydintuhon keskellä, kaupungin tuhassa? Miten pysäytämme metropolin? Miten kohtaamme heidät, jotka ovat juuttuneet maaseutulähiöiden sotkuihin? Miten toteutamme halujamme? Keiden kanssa elämme ja miten? Miten opimme? Miten rakastamme itseämme ja toisiamme? Meidän on oltava valmiita näkemään tilanne sellaisena kuin se on ja tarjota käytännöllisiä vastauksia näihin kysymyksiin. Panoksena on koko maailma.

Haluaisimme jokaisen kapinallisen teon muuttuvan pysyväksi. Haluaisimme elää näissä ilmiöissä, yhteisöissä, jotka ruokkivat itsensä, vaattavat itsensä, keskustelevat ja tanssivat yhdessä, taistelevat yhdessä, surevat yhdessä ja kasvavat yhdessä. Esteeksi muodostuvat valmiit vastaukset kysymyksiin, joita meidän ei olisi koskaan pitänyt esittää, rautalanka, joka estää meitä *harbailemasta* tutuilta poluilta. Joten mitä nyt? Haluaisimme päästä umpikujasta lopullisesti — mutta loppujen

lopuksi kieltäytymisemme voima riippuu kieltäytyjien yhteisöllisestä voimasta. Se voima meidän täytyy itse rakentaa.

Hankitaan omaisuutta. Perustetaan piraattiradio. Rakennetaan helloja. Opetellaan kokkaamaan. Opetellaan kieliä. Hankitaan aseita. Avataan yrityksiä. Vallataan taloja. Perustetaan kahviloita. Ravintoloita. Pizzapaikkoja. Kirjakauppoja. Permakulttuuritiloja. Hoidetaan haavoja. Sorvataan. Korjataan patoja. Puutarhoja. Rakennetaan ystävyyksiä. Hankitaan kameroita ja kuvataan dokumentteja. Keskustellaan vanhojen tovereiden kanssa. Opetellaan taistelutaitoja. Luetaan. Matkustetaan. Opitaan toisiltamme. Julkaistaan sanomalehtiä. Kestetään vaikeita aikoja. Ryöstellään. Pidetään alueellisia tapaamisia. Kirjoitellaan sisäisiä uutiskirjeitä. Jalostetaan sabotaasin taitoja. Jaetaan vastainformaatiota. Orgioita. Painokoneita. Raaka-aineita ja tuotantovälineitä. Kolmetuhatta retkikulhoa. Selviytymispakkauksia. Luomusiemeniä. Jaetaan ajatuksia, tunteita ja harjoituksia. Opetellaan historiaa ja opitaan historiasta. Rakennetaan pöytiä. Tehdään taidetta. Mennään metsään. Kesälomille.

Tanssimaan. Hankitaan autoja.
Varastetaan rahaa. Muutetaan lähekkäin
toistemme kanssa. Käynnistetään
holtittomia mellakoita.

Neljän viime vuoden aikana olemme osin tietoisesti ja osin onnekkaiden sattumusten kautta käynnistäneet prosessin, jossa olemme muodostaneet itsestämme materiaalista, kapinallista voimaa. Kun löysimme toistemme puistoista ja kaduilta, Occupy-liikkeessä vietetyt kuukaudet olivat jo muuttaneet meidät niinkuin ne muuttivat kaiken muunkin. Vaikka tarinamme alkoi satunnaisilla tapaamisilla — kouluissa, punk-keikoilla, taideskenessä, kahviloissa, baareissa — yhteisen voimamme kasvu johtuu levottomuuden aallosta, jota olemme itse muovanneet. Samalla innoituksena ovat toimineet monet omilla tavoillaan järjestäytyneet yhteisöt: hakkerit, kaupunkiviljelijät, tee-se-itse -taidetilat, kriisikultit ja oman elämänsä hustlerit.

Olemme oppineet, että asuttamamme ympäristö — kutsuttiinpa sitä sivilisaatioksi, imperiumiksi tai läneksi — on rakennettu estämään todellisten uhkien muodostumisen nykyjärjestelmälle. Meille tarjotut poliittiset identiteetit — anarkismi, ympäristöaktivismi, marxismi, sosialismi — tuotettiin sellaista historiallista hetkeä varten, joka on jo ohitettu. Vanhat identiteetit eivät ole olleet enää vuosikymmeniin taistelukelpoisia. Haluamme jättää niiden heikkoudet menneisyyteen mutta säilyttää sen, mikä antaa meille voimaa. Taistellessamme ja

vanhetessamme yhdessä kohtaamme voimia, jotka ovat uhanneet ja yhä uhkaavat repiä meidät erilleen toisistamme. Vastustamme erilleen ajautumista, eksymistä, paluuta kapitalistisen normaalitilan yksinäisyyteen, katkeroitumista pitämällä kiinni toisistamme. Kyseessä ei ole niinkään teoreettinen päätös kuin eletty käytäntö. Olemme joutuneet kerta toisensa jälkeen todistamaan, miten jokainen taistelu päättyy kohdattuaan kyvyttömyytensä luoda edellytykset omalle selviytymiselleen, ja siksi haluamme rakentaa itsensä ylläpitävän tavan taistella.

Meidän on löydettävä jokaisesta hetkestä yhteys omiin voimiimme ja mahdollisuuksiimme. Meidän on voitettava se, mikä pitää meidät erossa niistä.

Yhteisen voiman luominen on jo alkanut, mutta se tarvitsee äärettömästi uusia alkuja — alkuja välittömästi läsnä ja saatavilla olevissa olosuhteissa. Tällä tekstillä haluamme kannustaa laajentamaan vallankumouksellisuuden aluetta. Haluamme vastata kysymykseen, jonka kysymme itse ja joka kysytään meiltä päivittäin: »Mitä meidän itse asiassa on tehtävä?« Olemme vältelleet vastausta liian pitkään, ja tavanomaiset vastaukset ovat menettäneet voimansa. Ihmiset, jotka tapaamme vain ohimennen, eksyvät turhan usein pakkomielteeseensä pitäytyä normaalissa tai kuvittelevat jonkin tietyn olemassa olevan poliittisen yhteisön ainoaksi mahdolliseksi aluksi. Vaikka ystävyudet ovat välttämätön osa taisteluamme, uskomme täydestä sydämestämme, että jokainen voi aloittaa vallankumouksellisen voiman rakentamisen

välittömästi omasta tilanteestaan käsin. Sanomattakin pitäisi olla selvää, että taistelussa ei ole portinvartioita: kuka tahansa, missä tahansa voi aloittaa mistä tahansa. Välittömästi.

Seuraavaksi esitämme visiomme mahdollisesta lähitulevaisuudesta ja keinoja sen saavuttamiseksi, heikosta eristäytymisen tilasta kohti kasvavaa vallankumouksellista voimaa. Olemme kehittäneet tätä visiota vuosien ajan, automaatioilla ja myöhään öisin, baareissa ja puistoissa, oman kaupunkimme ja ympäri maailmaa saapuneiden tovereiden kanssa. Ehdotukset käytännöllisistä toimista tulee käsittää todellisina mahdollisuuksina, jotka yksi kerrallaan liittyvät yhteen kokonaisvaltaiseksi strategiaksi. Ajattele omaa elämääsi, omia ystäviäsi, omia taipumuksiasi — ja mieti tarkasti *erilaisen elämisen mahdollisuuksia*, niitäkin joita ei ole esitetty tässä.

Yksi asia on selvä: kukaan meistä ei ikinä tule onnistumaan yksinään. Tarvitsemme jotain, joka ylittää »minut« yksittäisenä toimijana ja kaikki tavat, joilla meitä on opetettu suhtautumaan ympäröivään maailmaan, ystäviimme, itseemme. Niinpä ensimmäinen askel sodassa asioiden nykyistä tilaa vastaan on: löytää toisenne.

Tosiasiassa kapinan mahdollisuudet ovat läsnä kaikkialla. Siinä missä työväenliikkeellä oli tehtänsä tapaamispaikkoinaan ja lakkonsa rikku-reiden paljastamista varten, meillä on metropolin tila kohtaamisia varten ja lukematon kirjo kumouksellisia keinoja selvittää, kuka kukin on: mellakka,

blokkaukset, valtaus, varkaus jne. Kahvilat, ravintolat, baarit, punttisalit, yliopistot, yhteisöpuutarhat, kirja-kaupat, lukupiirit, taidegalleriat, puistot, hakkeritaapaamiset, torit, salongit: antagonismi halkoo kaikkia näitä paikkoja, puolia ja osapuolia, yhteenottoja ja seurauksia, jotka kätkeytyvät julkisen keskustelun pinnan alle. Vain olemalla tarkkaavaisia voimme herkistyä huomaamaan nämä vastakkainasettelut.

Tämä tarkoittaa meille sitä, että varteen-otettavia tovereita lymyää paikoissa, joista emme tavallisesti heitä osaisi etsiä. On varottava houkuttusta sivuuttaa joku ulkonäön, luokan, identiteetin tai kielen perusteella. Säveltääksemme uusia rytmejä vallankumoukselle meidän täytyy sopeutua taistelun ja intohimon melodioihin, jotka ylittävät tai jäävät muuten huomaamatta meille opettettujen sosiologisten ja poliittisten kategorioiden takia.

Ystävyyksien poliittisuus tulee ilmi, kun taipumuksemme ovat samankaltaisia, kun tietomme ja voimamme ovat vuorovaikutuksessa ja kohtaavat tavoilla, jotka tekevät meistä vahvempia. *Olen sidottu ystäväni valintojen, ymmärryksen tai päätösten kautta ja voimani kasvaa hänen voimiansa mukana. Samoin olen sidottu viholliseeni: kasvattaakseni voimiani minun täytyy uhmata häntä, heikentää hänen voimiaan.* Jotkut tapahtumat tekevät meistä enemmän kuin mitä olemme, kun taas toiset heikentävät meitä. Meidän on herkistytävä tilanteen todellisuudelle ja syleiltävä ensimmäisenä mainittua ja paettava jälkimmäistä, vaikka se kuinka tekisi kipeää.

Ensikohtaamiset voivat muodostua eettis-poliittisiksi voimavaroiksi, mutta vain jos suhteita kehitetään siihen pyrkien. Ongelmana ei ole, että ihmiset eivät ymmärtäisi mikä tässä kaikessa on panoksena, vaan yleinen eristäytymisen ja tasapaksuuden tila. Yhteiskunnassamme ihmiset tuntevat yhteyttä muihin mitättömien esteettisten samankaltaisuuksien ja identiteettien perusteella — identiteettien, jotka kumpuavat taloudesta tai muka-poliittisista kulisista. Nämä valheelliset yhtenäisyydet joko luovat rajoja, jotka tukahduttavat eroavaisuuksia ja mahdollistavat homogeenisen muodon ilman suuntaa (massaorganisaatiot, vallankumoukselliset kaaderit, poliittiset skenet), tai synnyttävät merkityksettömiä eroja, jotka *purkavat intensiteetin* muodostumisen ensimmäiset asteet. Yleensä pelkät yhteiset kiinnostuksenkohteet riittävät kannattelemaan ihmisten välisiä suhteita. Ne ilmentyvät kerhoina, klikkeinä, keräilynä, Instagram-yhteisöinä ja alakulttuureina kaikkialla ympärillämme. Kun meitä yhdistää vain intressit tai esteettiset samankaltaisuudet, suhteemme ovat helposti tunnistettavissa ja näin ollen hallittavissa, jämähtäen helposti sulatettaviksi, turvallisiksi ja hallituiksi identiteeteiksi.

Voimme ylittää pinnallisten subjektiivisuuksien rajat vain kehittämällä eettisen suhteen maailmaan — luomalla, yleistämällä, konkretisoimalla, puolustamalla. Nimenomaan etiikka, ei moraali, joka koostuu miljoonasta elämäämme sääntelevästä pikku säännöstä ja tuhannesta sääntöjä tuottavasta hypoteesista. Moraalia harjoitetaan oikeussalissa,

luokkahuoneessa, kirkossa, eikä se auta löytämään tietä uudenlaiseen tapaan elää. Etiikka — ei identiteetti (työläinen, opiskelija, köyhä, rikas, musta, nainen, anarkisti), jonka demokratian ja Facebookin inhottava ristisiitos meille joka hetki tarjoaa. Tätä vastoin kysymys etiikasta on kysymys siitä, *miten* olen maailmassa. Ei eksistentiaalisesti vaan taktisesti. Etiikan kehittämisen esteenä on joukko mekanismeja ja laitteita, jotka kannattelevat nykyisen elämämme vihamielistä ympäristöä: kytät ja vankila, tietysti, mutta myös metron portit, teknisen tiedon hyödykkeistäminen ja yksityistäminen, kapinan hallinta, moottoritiet. Jos nykyinen maailma sallii minkäänlaista etiikkaa, se ilmenee vain eksistentiaalisen puutteen epidemiana: yksiuotteisen elämän hegemoniana, jonka mukaan jokainen ajatus täytyy erottaa seurauksistaan, jossa jokainen intohimo »loppuu siihen, mistä muut alkavat«. *Todellisen vapautumisen perusta on yhdistää se, mihin uskomme siihen, mitä teemme.* Kun tämä tapahtuu juhlissa, konsertissa, mielenosoituksessa, tehtaassa, ruokakaupassa tai muualla, poliisi ilmestyy vääjäämättä paikalle.

Olisi huolimaton väittää, että kaikki intohimojen kohteet ovat yhtä hyviä — tällainen pluralistinen liberalismi on hallinnut kuluttajamarkkinoita ja yliopistoja viimeiset puoli vuosisataa. Vaikka ympäristöämme hallitaan konfliktin estämiseksi, pelkkä konfliktin fetisoiminen ei tavoita sitä, mistä todella on kysymys. Kuten olemme nähneet Ukrainassa, vastarinta valtiota vastaan voi saada monia muotoja, ja myös fasistit osaavat nousta barrikadeille.

Kommunistinen dispositio — joka koskee *pääoman ja sitä suojelevan valtion tuhoamista* — on jatkumo, joka sitoo toimintamme yhteen; anarkistinen kieltäytymisen hallinnasta ja esineellistämisestä on kapinallisten mahdollisuuksiemme levittämisen perusta.

Suhteidemme tunteelliset ja affektiiviset voimavarat täytyy pystyä ilmaisemaan myös materiaalisina. Jos emme onnistu tässä, ajaudumme vääjäämättä erillemme. Jokainen päätös elämässä on kysymys, johon voi vastata monella eri tavalla: missä elämme ja kenen kanssa, mistä saamme ruokamme ja kuinka jaamme sen, miten saamme rahaa ja mitä teemme sillä. Yksityiset velvollisuutemme tai vastuamme voidaan ymmärtää mahdollisuutena lisätä yhteistä voimaamme.

Aluksi jaettu voi olla pientä ja hetkittäistä: herkkuateria, joka on valmistettu varastetuista aineksista; muutama skidi jakamassa käännettyjä kannuja yhteisiä graffiteja varten yhtenä yönä; baristojen kahvinkävelyssalaliitto, jossa varastetut sumpit jaetaan ystävien kanssa kotona. Järjestäytymällä voi jakaa pidemmän päälle enemmän. Asutaan yhdessä. Jaetaan aterioita. Jaetaan rahat. Hankitaan kaikille sosiaaliturva, rakennetaan maatiloja, jaetaan tapoja varastaa ja väärinkäyttää resursseja. Opetellaan kokkaamaan kahdelle, sitten neljälle, sitten kahdellekymmenelle, sitten tuhannelle. Voiman rakentaminen tarkoittaa, että etsimme alati tapoja lisätä yhteistä voimaamme ja järjestäytyä tavoilla, jotka mahdollistavat sen käytön. Taitoja

ja erikoisosaamista on ryöstettävä niiltä älyllisiltä markkinoilta, joille ne on tarkoitettu. Yrttihoito, itsekorjaus, kodinrakennus, kirjanpito, permakulttuuri, ohjelmointi, lakituki, kaikelle on käyttöä. Vakiintunut tapa jakaa kaikki ilman tasapainotettua vastavuoroisuutta voi luoda helppouden tunteen, joka olisi itsessään vaarallinen. Tavallisesti tällaiset vertaistuen ja -hoitamisen suhteet eivät ole sallittuja yksiavioisen parisuhteen tai ydinperheen ulkopuolella. Rakentaessamme jaettua elämää rahan tarpeen ja keskinäisten suhteidemme kirjanpidon pitäisi muuttua vähemmän käytännölliseksi, vähemmän tarpeelliseksi ja absurdimmaksi. Voimme jakaa niin paljon enemmän kuin Netflix-tunnuksemme.

Tätä varten tarvitsemme paikkoja. Paikkoja, joissa tavata, joiden osoitteet voimme julkaista, koska niitä ei voi liittää yksittäiseen nimeen, paikkoja, joihin mahtuu viisikymmentä henkilöä, jotka eivät mahtuisi yksittäiseen kotiin, paikkoja, joihin mahtuu tuhat henkilöä, jotka eivät mahtuisi sisätiloihin. Paikkoja, joissa voimme olla tuotteliaita ja joissa on tarpeeksi tilaa ja välineitä korjata saundikärrymme. Paikkoja, joissa voimme painaa sanomalehtiä, joissa on teollisuusluokan tulostimet ja piirtopöydät. Paikkoja, joissa tavata: kahviloita, ravintoloita, pizzapaikkoja, kirjakauppoja, kuntosaleja, baareja. Vuokrataan tiloja. Tai mikä vielä parempaa, ostetaan rakennuksia, hankitaan omaisuutta. Ei anneta nousevien hintojen työntää meitä yhä kauemmas niistä kaupunginosista, joissa meidän pitäisi olla.

Selvennykseksi todettakoon, että emme ehdota maan ja taitojen hankkimista pelkkää »vetäytymistä« varten. Haluamme rakentaa taistelua, kapinaa, joka tapahtuu jokapäiväisessä elämässämme, ei lomana siitä, kapinaa, joka voisi ilmentyä sykkivänä, kulmikkaana pienten tapahtumien ja taukojen rytminä, jatkuvana kumouksena. Yhteinen talo pikkukaupungin keskellä voi muodostua poliittisen elämän solmu- kohdaksi tai yhteiseksi taakaksi. Omaisuuden, rakennusten ja maan hankkiminen ei ole koskaan tarpeeksi itsessään. Meidän täytyy *tulla alueiksi* lisäämällä poliittisten suhteiden kiertoa ja tiheyttä alueen sisällä ja niiden välillä. Emme näe juurikaan järkeä pakkomielteisessä suhtautumisessa tällaisten hankkeiden moraaliin tai »sisäiseen dynamiikkaan«. Varokaa käyttämästä toisianne hyväksi ja pitäkää yhdessä asiat, jotka yhteiskuntamme erottaa: käytäntöä ajattelun kanssa, suunnittelua toiminnan kanssa, ajattelua tunteiden kanssa. Kaiken taakaksi muodostuvan voi hylätä. Haluamme aikamme vastineeksi lisää voimaa ja energiaa, emme vähemmän, joten tehkäämme vain sellaisia asioita jotka liikuttavat meitä.

Meidän on opittava yhdessä, millä keinoilla meitä hallitaan, ja kehitettävä tapoja löytää näiden keinojen heikkoudet. Meidän täytyy jakaa työkaluja taktiseen ajatteluun, strategiseen visiointiin, runolliseen yhteyteen. Meidän täytyy ymmärtää, miten ympäristömme rajoittaa meitä ja jakaa meidät, miten ideologiat pitävät meidät säyseinä, hyvin käytännöllisellä tasolla. Mutta meidän täytyy myös oppia ja jakaa tapoja kerätä resursseja, keinotella ja rakentaa

kumouksellista salaliittoa. Kun strategisia työllistymisen mahdollisuuksia ilmestyy, meidän pitäisi tarttua niihin silmänräpäyksessä. Otollisten tavaralähetysten saapuessa meidän pitäisi olla valmiina nappaamaan ne — »Se tippui rekan takakontista«. Kun mellakka alkaa, meidän pitää tietää, miten levittää sitä ja rikkoa poliisin viestintäyhteydet. Kun maahanmuuttoviranomaiset aikovat tehdä ratsian lähistöllä, meidän pitäisi osata varoittaa ihmisiä ja auttaa heitä pakenemaan. Kun toveri kärsii masennuksesta, hänen ei pitäisi joutua epäilemään, ettei häntä rakasteta. Näiden ongelmien tekninen puoli pitää ottaa vakavasti.

Toissavuosisadalla Yhdysvaltain eteläosia halkoi valtava salaliitto. Hevosajurit, tarkka-ampujat, kääntäjät, tähystäjät, saluunat, hostellit, kirkot, maatilat, huhut ja orjat kytkeytyivät strategisesti yhteen kirjaimellisesti tuhansien kilometrien alueella. Salaliiton kannattajia seurattiin, valvottiin, metsästettiin ja sorrettiin. Heidän kykynsä muokata elämänsä yhteiseksi käytännöksi teki heistä lannistumattomia ja he salakuljettivat tuhansia karkureita pois orjuudesta. Meitä ei kiinnosta, oliko tämä hyökkäys aikansa kaupallisia instituutioita vastaan vai vain vaihtoehtojen rakentamista, emmekä usko että kysymys aikanaan kiinnosti heitäkään. Uskomme että nykytilanteessa voisi olla hyödyllistä käyttää tätä perintöä historiallisena näköalapaikkana, josta käsin hahmottaa ja hioa toimintaamme.

Tulemme väistämättä kohtaamaan niitä, jotka yrittävät hajottaa taistelumme väittämällä, että yritämme vain rakentaa uutta yhteiskuntaa nykyisen sisälle, ja niitä jotka väittävät, että olemme ääriliike, joka on kiinnostunut vain tuhoamisesta. Vähät välitämme näistä idiooteista, joiden mielestä olemme samaan aikaan nihilistejä ja elämäntapafilistelijöitä. Tunnistamme nämä erotteluiksi, jotka ovat ominaisia imperiaaliselle logiikalle: normaali ja epänormaali, kansalainen ja rikollinen.

Taistelut ja vastakkainasettelut normalisoituvat, kun ne pakotetaan ilmaisemaan itsensä suhteessa valtioon, yrityksiin ja muihin instituutioihin. Tämä kuuluu aktivistien ja sosiaalisten liikkeiden toimialaan. Houkutus ajautua vasemistolaiseen tai oikeistolaiseen yhteisötoimintaan on sitkeä ja ymmärrettävä. Nämä ryhmät — kirkot, kansalaisjärjestöt, ammattiyhdistykset, poliittiset puolueet — tarjoavat jatkuvuutta, vakautta, joskus rahaa, poikkeuksetta teeskenneltyä pragmaattisuutta. Mutta aktivistien tapa toimia on aina jäljittellyt rakenteita, jotka se on haastavinaan, vastaten pelkillä asteittaisilla vaatimuksilla voimiin, jotka jakavat elämämme työhön, rotuun, lääketieteelliseen hoitoon ja avio-oikeuksiin. Mukautumalla hallitsemiin keskusteluihin aktivisteilta on jäänyt huomamatta, mistä kaikessa on todella kyse ja että elämä ei ole vain kokoelma erillisiä ongelmia.

Toisaalta monet vetäytyvät epänormaalin kategoriaan, usein vastauksena valtion yrityksille sulauttaa vastavoimat itseensä, eristäen itsensä yhteiskunnasta,

sen sääliittävistä iskulauseista, sen kamalista tavoista pitää ihmiset aloillaan. He antautuvat *militanteiksi*. Mutta poliittisiin toisinajattelijoihin on varauduttu, aivan kuten liikennesuunnittelu varautuu ensisijaisesti ruuhkiin lisäämällä kaistoja, säättämällä nopeusrajoitusta ja ramppeja ja sijoittelemalla siltoja. Hallinto tarvitsee militanttia subjektia. Poliisioperaatio on onnistunut vasta, kun järjestäytynyt solu, jengi, mafia, terroristi tai jokin muu rikollinen toimija on tunnistettu ja tuhottu. Hyväksymällä itsensä osapuoleksi hallintovallan keskusteluissa, antiteesinä heidän teeseilleen, väkivaltana heidän väkivallattomuudelleen, militantit on tuomittu ennen kuin he edes aloittavat. Heidän kohtalonsa on jo määrätty — eristäminen ja kuolema. Kaikkein pakottavin militantin aiheuttama uhka kapinalle on kuitenkin vallankumouksen erikoistuminen — jolloin miljoonat ihmiset vakuuttuvat, että heidän paikkansa on katsojina poliisin ja »kapinallisjoukkojen« välisissä konflikteissa.

Normaali ja epänormaali, kansalainen ja rikollinen ja jokainen muunnelma näistä dikotomioista vahvistaa toistaan — mikä tarkoittaa, että kumpikaan ei tarjoa tietä ulos. Meidän täytyy oppia olemaan näkyviä liikkeelle ja näkymättömiä valtiolle. Näin tekee jokainen rahanpesijä, jokainen salattu sähköposti, ja näin meidänkin täytyy opetella toimimaan. Mellakoivalla nuorisojoukolla ei ole paskan väliä, jos he eivät ole tarpeeksi älykkäitä ja nopeita olemaan jäämättä kiinni ja jos heillä ei ole varaa maksaa kiinni jääneiden ystäviensä takuita. Samoin puutarhojen verkosto on vain muistutus

siitä, että jupit ovat muuttaneet alueelle ellemme muista, millaista taistelua todellinen autonomia edellyttää. Yksittäisellä teolla (terveydenhoidolla, älytyöllä, ruoanlaitolla) tai tietyllä esineellä (tulostimella, spray-kannuilla, lasipurkeilla, metallilla) ei ole merkitystä vaan merkitystä on vain niiden tavalla yhdistyä muihin esineisiin ja käytäntöihin — ja sillä, kuinka liitymme itse tähän kiertoon. Voimme antaa uuden hahmon mille tahansa mitä teemme ja mihin tahansa koskemme, jos kytkemme sen muihin käytäntöihin, tiloihin ja tovereihin. Älä anna parhaajien huijata itseäsi: aivan kuten taidot voivat olla vain ajanvietettä, monet ovat menettäneet itsensä pikku-maisen vandalismin ja militantin aktivismin vieraantumisen kehään. Tavoitteena on yhteinen matka, jonka aikana voimme käyttää mitä tahansa tarpeellisia keinoja ylittääksemme esteet, joita on kaikkialla.

Kriisistä, katastrofista ja poikkeustilasta on tullut nykyisen hallintomuodon perusaineksia. Kriisi tilan, huomion ja ihmisten uudelleenjärjestelynä. Kriisi poikkeustilahallintona, lain voimana. Kuten monet ovat pakosta huomanneet, kriisejä tuotetaan, kun asioita pyritään järjestämään uudelleen. Poikkeustila — *ballinnollisen anarkian tila* — on nimi, joka on annettu maailman kahtiajaolle voimien nykyisen järjestyksen tilassa: valtio vastaan yhteiskunta. Näimme tämän Bostonin maratonin pommitusta seuraavina päivinä, kun tankit vyöryivät amerikkalaisen kaupungin kaduille etsimään yksittäistä teiniä. Luonnonkatastrofit, pandemia,

kuivuudet, sähkökatkot, kapina ja invaasio: nyky-aikaiselle hallintovallalle nämä tapahtumat ovat yksinkertaisesti epäjärjestyksen hetkiä, joita se voi käyttää hyväkseen. Mutta jos nämä hetket ovatkin otollisia vihollisillemme heidän yrityksissään palauttaa hetkelliset häiriöt uudeksi, yhä brutaalimmaksi ja tyhjemmäksi normatiivisuudeksi, ne voivat olla vielä tuplasti otollisempia meidän yrityksessämme hajottaa tämä yhteiskunta lopullisesti. Meidän täytyy viedä orastavat kriisit mahdollisimman pitkälle: tehdä jokaisesta lakosta yleislakko; jokaisesta sähkökatkosta ryöstöjuhla; jokaisesta mielenosoituksesta mellakka; jokaisesta mellakasta kapina; jokaisesta työtaistelusta pysyvä blokkauk-
Meidän täytyy kaivaa juoksuhautoja yhteiskunnan jokaiseen murtumaan.

Paikallisen tason tapahtumat täytyy puskea kaupunginosien, kylien, kaupunkien ja valtioiden rajojen yli. Avataan viestintäyhteyksiä. Ollaan älykkäitä: jos viereisen kaupungin tovereilla on painokone tunnin matkan päässä, saattaa olla järkevämpää perustaa painon sijaan permakulttuuritila. Sen sijaan, että tuplaamme asioita, jotka laajennettu »me« kykenee jo tuottamaan, meidän pitää luoda verkostoja, joita pitkin voimme kierrättää resurssejamme.

Vihamielinen ympäristömme ja sen taustalla vaikuttavat mekanismit estävät meitä rakentamasta omaa voimaamme, tulemasta kosketuksiin sen kanssa. Vastavallankumouksellinen prosessi on läsnä sekä perustavanlaatuisella, lähes näkymättömällä jokapäiväisen elämän tuottamisen

tasolla että näkyvästi suoranaisena alistamisena. Järjestäytyminen auttaa ylittämään nämä esteet, yksi kerrallaan.

Oman mielikuvituksemme voimattomuus on usein lamaannuttavin este vallankumouksellisten voimien rakentamisen tiellä. Jos pysähdymme pohtimaan välittömiä halujamme, ne saattavat tuntua yhtä vierailta kuin niitä luova ympäristö. Kohtaamme oman pysähtyneisyytemme ja oman vimmamme, kaksi automaattista reaktiota epävarmuuteen. Jotkut masentuvat tai vetäytyvät katsojiksi ja jäävät odottamaan muiden aloitetta. Toiset hyökkäävät tekemään jotain, mitä tahansa, pitääkseen ahdistuksen ja tylsistymisen etäällä. Aloittamalla toimintamme suunnitelmalla, jonka tarkoituksena on mahdollistaa yhteys omaan potentiaaliimme, seuraavat mahdolliset askeleet alkavat tuntua selvemmiltä. Ja silloinkin kun ne eivät ole selviä, voimme käydä keskustelua. Jos sekään ei auta, voi aina ottaa riskejä.

Kapitalistisen talousjärjestelmän rajat, työpaikat, vuokra ja epäsuotuisat asuinratkaisut haittaavat yhteisen elämän rakentamista. Tovereiden ja ystävien pakko tehdä töitä on osoitus syvästä heikkoudestamme. Tämä on yhteinen ongelma, johon pitää suhtautua vakavasti. Työstä täytyy tehdä vapaaehtoista: taktista tai strategista, nautinnollista, ei selviytymisen ehtoa. Kaikkein pakottavin kustannus on tietenkin lähes aina vuokra. Se pakottaa meidät töihin ja tekee meistä tarpeettoman haavoittuvia vuokraisäntien päähänpistoille,

erilaisille hätätapauksille ja kaupunkitilan muutoksille. Tovereiden pitäisi järjestäytyä ja ostaa asuntoja mahdollisimman pian. Se on halvempaa kuin vuokraaminen ja voi luoda meille suurempaa pysyvyyttä ja siten auttaa luomaan strategisia oivalluksia ympäröivistä konflikteista.

Törmäämme omaan tietämättömyytemme yrittäessämme pitää huolta toisistamme — täydelliseen kokemattomuuteemme ystävyksien luomisessa ja ylläpitämisessä, täydelliseen hämmennykseemme yrittäessämme rakastaa toisiamme, täydelliseen heikkouteen, kun yritämme tukea toinen toistamme emotionaalisesti, henkisesti, aineellisesti. Näiden olosuhteiden ei pitäisi rampauttaa meitä, mutta jos annamme niiden määrittää keitä olemme ja mitä teemme, ne hyvinkin saattavat. Ne ovat lopulta vain esteitä, ja kuten kaikki esteet, ne voidaan ylittää.

Kohtaamme väistämättä omat heikkouksemme hetkittäin. Kortteli tuhotaan uuden tieltä, kokoustila ratsataan, liike kuolee. Jokaista taistelun kehän sulkeutumista seuraa masennus, josta voi päästä yli vain luottamalla siihen, että aika on puolellamme. Sivilisaation lähestyvän tuhon vääjäämättömyys ei ole syy kiirehtiä tomissamme. Rooman romahtaminen kesti vuosisatoja. Lohduksemme tiedämme olevamme osa anti-imperiaalista liikettä, joka kestää vuosisatoja. Historia ei ole suoraviivainen jatkumo, jollaiseksi sitä yleensä luonnehditaan. Ajatukset, ideat ja toimenpiteet kiertävät ja ilmes-tyvät uudestaan aikojen kuluessa ja asiat, joiden kuvittelit kasvavan loputtomasti, loppuvat äkillisesti.

Kuten puutarha kuolee joka talvi, liikkeet ja melakat alkavat, antavat meille jännitystä ja energiaa ja sitten hiipuvat pois. Jos ymmärrämme itsemme aikojen läpi kestäväinä voimana, selviydymme läpi menetystä seuraavan masennuksen uupumatta ja saamme siitä uutta voimaa. Ensi kerralla olemme entistä paremmin valmistautuneita.

Ihmiset ryhmittyvät permakulttuuritiloille keskustan ulkopuolelle valmiina jakamaan ruokaa niille tuhansille, jotka ovat vallanneet Woodruff Parkin. Rekkatiimit odottavat kaupungin länsipuolella varastorakennuksessa ajaakseen hylätyille hotelleille ja teollisuusjätelaitoksille keräämään »raaka-aineita« — metallia, puuta, keittiökalusteita — joita voidaan käyttää tiiliuunien ja uuden talon rakentamiseen. Kahvila keskustassa toimii sisäänkäyntinä vierailijoille ja uusille tovereille, ja kapinalliset ympäri osavaltiota, aluetta, maata, jopa maailmaa käyvät siellä piipahtamassa. Yökerho päästää hulinaksi menneen mielenosoituksen osallistujat tanssilattialle sekoittumaan muiden joukkoon ja päästelemään höyryjä. Piraattiradiot lähettävät lähetyksiään salaisista paikoista kaupungin ulkopuolelta kiihottaakseen mieliä ja levittääkseen harhaoppeja metropolin sydämeen. Yliopiston kopiokoneet on

29

hakkeroitu jakelemaan ilmaisia tulosteita viikonlopun yleiskokouksen käyttöön, sillä kirjapaino käy jo ylikierroksilla. Ystävä kävelee kaupasta reppu täynnä tavaraa ja iskee silmää. Lääkärit ja terapeutit ovat valmiina hoitamaan illan mellakoista seuraavia vammoja. Perheasunto järvellä on sisustettu uudelleen niin, että siellä voi majoittua sata ihmistä kesän strategiakokouksen aikana. Hiljalleen jokin kasvaa kasvamistaan.

EMME TARVITSE SANOJA EMMEKÄ LUPAUKSIA,
VAAN PIENTEN TODELLISUUKSIEN
HIDASTA KASAUTUMISTA.

BCC:

Painos : 200